

Кърт Вонегът

Утре и утре, и утре

Годината беше 2158 след Христа. Лу и Емералд Шварц си шепнеха на балкона на семейния им апартамент на седемдесет и шестия етаж на 257-и блок в Олдън Вилидж – жилищен квартал на Ню Йорк, който се простираше върху територията, известна някога като Южен Кънектикът. Когато Лу и Емералд се бяха оженили, родителите на Емералд, през сълзи, бяха окачествили брака им като брак между май и декември, но сега, когато Лу беше на сто и дванайсет, а Емералд – на деветдесет и три, нямаше как да не признаят, че са сключили много сполучлив съюз.

Но Ем и Лу имаха своите проблеми и сега бяха на балкона, на хапещия въздух, заради тях.

– Понякога толкова се ядосвам, че ми иде да разреда антигерозона му! – каза Емералд.

– Това е против природата, Ем – отвърна Лу. – Чисто убийство! А и ако ни хване да се навъртаме около антигерозона му, не само ще ни лиши от наследство, но и ще ми счупи врата. Фактът, че е на сто седемдесет и две не означава, че дядо не е силен като бик.

– Против природата! – каза Емералд. – Кой знае вече какво е природата? О-о-х! Не мисля, че съм способна да разреда антигерозона му или да направя нещо подобно, но не мога да не си мисля, че дядо никога няма да си отиде, ако някой не му помогне поне малко. Боже! Толкова сме наблъскани, че човек няма къде да се обърне! Върна умира да има бебе, а Мелиса вече трийсет години не може да си позволи да роди. – Тя тропна с крак. – Вече ми се гади като видя сбръчканото му старо лице. Не мога да го гледам как се разполага в единствената самостоятелна стая, как сяда на най-хубавото място пред телевизора, как избира най-хубавата храна за себе си и определя какво ще гледаме по телевизията. Налага волята си на всички непрекъснато!

– Да, така е – отвърна Лу. – Но в края на краищата той е глава на семейството. Не е виновен, че е сбръчкан. Когато са изобретили антигерозона, вече е бил на седемдесет. Ще си отиде, Ем. Трябва да му дадем време. Това е негов проблем. Знам, че е трудно да се живее с него, но трябва да бъдем търпеливи. Няма да има никаква полза, ако му направим нещо лошо. В крайна сметка ние сме по-добре от всички останали, както сме – на канапето.

– Още колко мислиш, че ще можем да спим на канапето, преди да си избере друг любимец? Рекордът е два месеца, нали?

– Майка ми и баща ми са спали на него толкова, струва ми се.

– Кога ще си отиде той, Лу? – попита Емералд тъжно.

– Спомена, че ще престане да взема антигерозон след състезанието

по спидуей на петстотин мили.

– Да. Преди това бяха Олимпийските игри, преди това – Световната купа по тенис, преди това не знам какво! Вече от петдесет години намира претекст след претекст! Струва ми се, че никога няма да имаме стая за себе си, да получим яйце или нещо друго!

– Добре! Наречи ме некадърник! – възкликна Лу. – Какво мога да направя? Работа много и печеля добри пари, но ми вземат на практика всичко във вид на данъци за отбрана и пенсии. А ако не ме облагаха с тези данъци, къде мислиш, че щяхме да намерим свободна стая под нам, в Айова? Кой иска да живее в покрайнините на Чикаго?

Емералд го прегърна.

– Лу, скъпи, никога няма да те нарека некадърник. Бог знае, че не си. Просто не си имал възможност да бъдеш каквото и да било или да имаш каквото и да било, защото дядо и другите от неговото поколение не искат да си отидат и да отстъпят мястото си на някой друг.

– Да, да – съгласи се Лу мрачно. – Но не можеш да ги обвиниш, нали? Питам се колко ли време ще ни е необходимо на нас да се откажем от антигеразона, когато станем на тяхната възраст.

– Понякога си мечтая да нямаше антигеразон! – каза Емералд разпалено. – Или поне да се произвеждаше от нещо наистина скъпо и трудно за набавяне, вместо от кал и глухарчета. Понякога ми се ще хората да умираха редовно, като по часовник, без да могат да направят нищо, вместо сами да решават колко време да се навъртат наоколо. Трябва със закон да се забрани да се взема антигеразон, ако си прехвърлил сто и петдесет.

– Виждаш ли го? С парите и гласовете на старците? – Той се вгледа в лицето ѝ. – Ти самата готова ли си да умреш, Ем?

– Боже! Как можеш да го кажеш на жена си!? Та аз нямам още сто! – Тя прокара длани по твърдата си, млада плът, сякаш търсеше потвърждение на думите си. – Най-добрите години от живота ми все още са пред мен. Но можеш да си сигурен, че като стана на сто и петдесет, старата Ем ще излее антигеразона в умивалника и ще отстъпи мястото си на другите. Ще го направя с усмивка.

– Разбира се – каза Лу. – Мога да се обзаложа. Всички говорят така. А за колко си чула, че наистина са го направили?

– Ами онзи човек в Делауеър?

– Не ти ли омръзна да говориш за него, Ем? Това беше преди пет месеца.

– Добре тогава. Какво ще кажеш за баба Уинкълър, от нашия блок?

– Нея я сгази метротото.

– Тя си е избрала този начин да си отиде.

– Тогава защо е носила шест опаковки антигерозон в чантата си?

Емералд поклати глава уморено и закри очите си с ръце.

– Не знам, не знам, не знам! Знаем единствено, че нещо трябва да се направи! – Тя въздъхна. – Понякога ми се ще да бяха оставили една-две болести, така че да мога да пипна някоя и да полежа известно време на спокойствие. Колко много хора! – извика тя. Крясъкът ѝ отекна и замря някъде сред хилядите оградени с небостъргачи асфалтирани дворове.

Лу сложи ръка на рамото ѝ и каза:

– Скъпа, не обичам да те виждам толкова разстроена.

– Ако поне имахме кола, както едно време, бихме могли да отидем някъде, поне за малко да се махнем от хората... Боже, какви времена бяха!

– Да – отвърна Лу, – преди да изразходват всичкия метал.

– Татко ни качваше в колата, спираше пред бензиностанцията и казваше: „Догоре“.

– Това е било голяма глупост, нали? Когато все още е имало гориво.

– И се возехме абсолютно безгрижно из провинцията.

– Да, сега това звучи като приказка. Трудно може да се повярва, че между градовете е имало такива големи разстояния.

– А когато огладнеехме, намирахме някой ресторант, колкото си искаш голям, и си поръчвахме пържола и пържени картофи... нали така се казваше? Или питахме: „Добри ли са свинските котлети днес?“ – Тя облиза устни и очите ѝ заблестяха.

– Е-е-х! – въздъхна Лу. – Помниш ли хамбургерите със салатата?

– М-м-м-м-м.

– Ако някой ми предложеше в онези дни обработени водорасли, щях да го заплуя в лицето!

– Или обработени трици.

Лу упорито се мъчеше да намери смешната страна на положението.

– Е, все пак вече ги правят така, че нямат вкус на трици и водорасли, като в началото. Дори казват, че за нас било по-полезно, отколкото нещата, с които се хранехме преди.

– Чувствах се отлично – каза Емералд.

Лу сви рамене.

– Трябва да си даваме сметка, че светът не би могъл да изхранва дванайсет милиарда души, ако нямаше обработени водорасли и трици.

Всъщност, чудесно е, че ги има. Всички го казват.

– Казват това, което им дойде наум – каза Емералд и затвори очи. – Боже, спомняш ли си как пазарувахме, Лу? Магазините воюваха, за да ни накарат да купим нещо от тях. Не се налагаше да чакаш някой да умре, за да имаш легло или стол. Просто влизаш в магазина и готово! Купуваш, каквото си пожелаеш! Колко хубаво беше, когато все още имаше суровини! Тогава бях много малка, но си спомням всичко съвсем ясно.

Потиснат и неспокоен, Лу отиде до парапета на балкона и се вгледа в студените ярки звезди на фона на черното катифе на безкрайността.

– Помниш ли колко си падахме по научната фантастика, Ем? "Полет седемнайсет за Марс, стартова площадка номер седемнайсет. Пътниците да се готвят за отвеждане на кораба. Умоляваме нетехническия персонал да остане в бункерите. Девет... девет... осем... седем... пет... четири... три... две... едно... старт! Б-р-р-р-ф-ю-ю-ю!

– Защо ли ни трябва да се безпокоим за това, което става на Земята? – попита Емералд и също се вгледа в звездите. – След още няколко години ще полетим в космоса, за да започнем нов живот на друга планета.

Лу въздъхна.

– Само че, за да закараш дори само един колонист на Марс, ти трябва нещо два пъти по-голямо от Емпайър Стейт Билдинг. Ако успее да плати още един-два трилиона, ще може да вземе кучето и жена си. Чудесен начин да се бориш със свръхнаселеността, няма що! Емиграция!

– Лу...

– М-м?

– Кога е състезанието по спидуей на петстотин мили?

– Тринайсети май, Деня на спомените.

Тя прехапа устна.

– Ужасно ли е, че попитах за това?

– Не много, предполагам. Всички от апартамента провериха в календара, за да са сигурни.

– Не искам да съм ужасна, но понякога просто трябва да поговориш за тези неща, за да се освободиш от тях.

– Разбира се. По-добре ли се чувстваш сега?

– Да... Повече няма да се изпускам така и ще се държа мило с него, както умея.

– Това е моята Ем.

Те изпяха рамене, усмигнаха се храбро и влязоха вътре.

Дядо Шварц, опрял ръце на бастуна си, опрял брадичката на ръцете си, гледаше с нетрепващи очи двуметровия телевизионен екран, който заемаща почти цялата отсрещна стена. Телевизионният коментатор четеше новините от деня в резюме. На всеки трийсетина секунди дядо Шварц удряше с бастуна по пода и викаше:

– Дявол да го вземе, правехме това още преди сто години!

Емералд и Лу влязоха от балкона и трябваше да седнат на последния ред – зад майката и бащата на Лу, брат му и неговата жена, сина му и неговата жена, внука му и неговата жена, внучката му и мъжа ѝ, правнука и жена му, племенника и жена му и, разбира се, дядо Шварц, който седеше пред всички. Всички, с изключение на стареца, който изглеждаше сбръчкан и прегърбен, приличаха на двайсет, трийсетгодишни хора от ерата преди антигерозона.

– Междувременно – говореше коментаторът по телевизията, – съветникът Блъфс от Айова е заплашен от истинска трагедия. Все пак двестата уморени работници от спасителните служби не губят надежда и продължават да копаят с надеждата да помогнат на Елбърт Хагърдън, сто осемдесет и три годишен, който от два дни е затиснат под...

– Гледа ми се нещо по-весело – прошепна Емералд на Лу.

– Тишина! – извика дядо Шварц. – Ако още някой отвори голямата си уста, ще го оставя без пукнат долар... – тук изведнъж гласът му стана по-мек. – Когато развеят флага на квадратчета на пистата в Индианаполис и дядо Шварц се подготви за Дългото пътуване в отвъдното. – Той подсмъркна сантиментално, а в това време потомците му полагаха отчаяни усилия да не издадат и най-малкия звук. За тях фразата Дълго пътуване бе изгубила остротата на смисъла си, защото дядо Шварц я споменаваше поне по веднъж на ден.

– В своята реч снощи – продължаваше коментаторът – доктор Брейнард Кийз Булърд, президент на колежа „Уайандот“, заяви, че всички несполуки на света се дължат на факта, че познанията на човека за самия него не са се развивали в крак с познанията му за физическия свят.

– По дяволите! – изруга дядо Шварц. – Каза същото и преди сто години!

– Тази вечер в Чикаго – продължаваше коментаторът, – в акушеро-гинекологическата болница ще се състои специално честване. Почетният гост е Лоуъл У. Хиц, на нулева възраст. Хиц, роден тази сутрин, е двайсет и петмилионното дете, появило се на белия сват в болницата. –

Гласът на коментатора изчезна и се появи бебето Хиц, което ревеше неистово.

– По дяволите – прошепна Лу на Емералд, – чували сме го преди сто години.

– Чух! – изкрещя дядо Шварц и изключи телевизора. Вкаменените му потомци останаха втренчени в тъмния екран. – Ти беше, момче!

– Не исках да кажа нищо лошо, сър – промърмори Лу.

– Донеси ми завещанието. Всички знаете къде е то. Донеси го, веднага.

Лу кимна мрачно и тръгна по коридора, прекрачвайки постелите за спане, за да стигне до стаята на дядо Шварц – единствената самостоятелна стая в целия апартамент. Освен нея имаше още баня, всекидневна и голям вестибюл без прозорци, който първоначално бе проектиран като трапезария. В единия му край имаше кухненски бокс. Във всекидневната и вестибюла имаше шест дюшека и четири спални чувала, а канапетото във всекидневната даваше подслон на единайсетата двойка – щастливците на момента.

Завещанието – изпоцапано, протрито, надупчено, изподраскано със стотици поправки, заличавания, обвинения, условия, предупреждения, съвети и философски заключения, се намираше на бюрото.

Документът представляваше, както си помисли Лу, дневник на последните петдесет години, събран само на две страници – нечетливо, мърляво описание на ежедневието. Днес Лу щеше да бъде лишен от наследство за единайсети път и щяха да са му необходими може би шест месеца безукорно поведение, за да възвърне своя дял от имуществото.

– Момче! – извика дядо Шварц.

– Идвам, сър! – Лу бързо се върна във всекидневната и му подаде завещанието.

– Писалка! – каза дядото.

Моментално му предложиха единайсет, по една от всяка двойка.

– Махни това цапачо нещо! – бутна той настрана писалката на Лу. – А, ето тази е хубава. Браво, Уили. – Той взе писалката на Уили. Всички очакваха този знак. Той означаваше, че Уили, бащата на Лу, е новият фаворит.

Уили, който не изглеждаше по-стар от Лу, макар и да беше на сто четирийсет и две, не успя да прикрие удоволствието си. Погледна стеснително към канапетото, което щеше да е негово, и което Лу и Емералд трябваше да освободят, за да се върнат във вестибюла – на най-лошото място до вратата на банята.

Дядо Шварц не пропусна нито една подробност от драмата, която бе предизвикал и изигра собствената си роля докрай. Намръщи се и започна да следи с пръст редовете на завещанието, сякаш го виждаше за първи път, Четеше с нисък, басов глас, като тръба на орган в катедрала:

– Аз, Харолд Д. Шварц, живущ в блок 257, Олдън Вилидж, град Ню Йорк, с настоящото обявявам и декларирам своята последна воля, като същевременно заявявам, че анулирам всички предидущи завещания и декларации, правени от мен. – Той изсекна носата си важно и продължи нататък, без да пропусне нито една дума, като повтаряше някои за по-голяма тежест – най-вече все по-сложните изисквания за собственото си погребение.

Към края на тези изисквания дядо Шварц бе толкова разчувстван, че на Лу ми се стори, че може да забрави защо е поискал завещанието. Но дядо Шварц овладя емоциите си с героично усилие и след като три в продължение на цяла минута, започна да пише и говори едновременно. Лу би могъл да изговори всичко това вместо него – беше го чувал достатъчно често.

– Преживявал съм много крушения, преди да напусна това царство на сълзите и да се отправя към по-добри земи – каза дядо Шварц и го записа. – Но най-голямата скръб ми бе причинена от... – Той вдигна глава и огледа групата, мъчейки се да си спомни кой беше злосторникът. Всички погледи услужливо се отправиха към Лу, който неохотно вдигна ръка. Дядо Шварц кимна и завърши: – моят пра-внук Луис Дж. Шварц.

– Внук, сър – поправи го Лу.

– Престани да хленчиш. Загазил си сериозно, млади момко – скастри го дядо Шварц, но все пак поправи неточността. Оттам нататък довърши писането без нито една грешка, като мотивира лишаването от наследство на Лу с неуважението и хленченето му.

В следващия абзац – който по едно или друго време се бе отнасял за всеки от присъстващите, – името на Лу бе заменено с това на Уили, който ставаше наследник на апартамента и на най-сладкия плод – на двойното легло в самостоятелната стая.

– Така – каза дядо Шварц усмихнат. Заличи датата в долния край на завещанието и написа нова, включително и часа. – А сега е време да гледате „Семейство Макгарви“. – „Семейство Макгарви“ беше сериалът, който дядо Шварц следеше още от шейсетгодишен, вече сто и дванайсет години. – Нямам търпение да науча какво ще стане след това.

Лу се отдели от групата и се изопна на своето легло на страданието до вратата на банята. Искаше му се Емералд да дойде при него и се

зачуди къде ли е.

Задряма за няколко минути и го събуди някой, който го прескачаше, за да влезе в банята. След миг чу гъргорене, като че ли някой изливаше нещо в канала на умивалника. Изведнъж му мина през ум, че Ем може да не е издържала и да е предприела нещо драстично по отношение на дядо му.

– Ем – прошепна той пред вратата. Не последва отговор и натисна дръжката. Старата ключалка, която едва се държеше на мястото си, устоя около секунда и след това вратата се отвори.

– Морти! – възкликна Лу.

Мортимър, племенникът на сина на Лу, който току-що се бе оженил и довел съпругата си в менажерията на дядо Шварц, погледна Лу с изненада и неприязън, и ритна вратата, за да я затвори, но Лу успя да види какво има в ръцете му – огромната бутилка антигерозон на дядото, наполовина празна. Морти я пълнеше с вода.

След малко Мортимър излезе, хвърли дързък поглед на Лу и се промуши безмълвно покрай него, за да отиде при хубавата си жена.

Ужасен, Лу не знаеше как да реагира. Не можеше да позволи дядо Шварц да пие от разредения антигерозон, но от друга страна, ако го предупредеше, той щеше да превърне живота в апартамента, който сега бе само непоносим, в истински ад.

Лу надникна във всекидневната и видя, че всички, включително и Емералд, изпаднали в моментно спокойствие, се наслаждават на кашата, в която семейство Макгарви бе превърнало своя живот. Промъкна се в банята крадешком и започна да излива бутилката на дядо Шварц в умивалника. Реши да я напълни с неразреден антигерозон от двайсет и двете по-малки шишенца на рафта. Бутилката имаше вместимост половин галон, а гърлото ѝ беше тясно, така че на Лу му се струваше, че се изпразва цяла вечност. А и едва доловимата миризма на веществото, подобно на аромата на някакъв пикантен сос, както си помисли в нервността си, се процеждаше под вратата и през ключалката.

Гъл, гъл, гъл, гъл – бълбукаше бутилката монотонно. Изведнъж откъм всекидневната се разнесе музика, столовете застъргаха по пода, чуха се приглушени гласове. „Така свършва – обяви говорителят – глава 29 121-а от живота на нашите съседи, семейство Макгарви.“ Навън се чуха стъпки. Някой почука на вратата на банята.

– Момент! – извика Лу весело и отчаяно тръсна бутилката, за да ускори изтичането. Мокротото стъкло се изплъзна от потните му длани и се пръсна на десетки парчета на пода.

Вратата се отвори рязко и, стъписан, дядо Шварц се вторачи в мръсотията.

Лу му се усмихна подкупващо въпреки гаденето, и поради липсата на каквото и да било, дори смътно напомнящо мисъл в главата му, зачача да заговори той.

– Е, момче – каза дядото, – май ще трябва да почистиш.

И само това. Обърна се, проби си път през тълпата и се заключи в стаята си.

Останалите продължиха да гледат Лу, без да вярват на очите си още известно време и след това вкупом се втурнаха към всекидневната, сякаш неговата ужасна вина можеше да ги застигне и опетни, ако гледат прекалено дълго. Морти се задържа достатъчно, за да му хвърли критичен, ядосан поглед. След това и той отиде във всекидневната. Във вестибюла остана само Емералд.

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

– О, горкичкия! – възкликна тя. – Моля те, недей да гледаш толкова ужасно! Аз съм виновна за всичко. Аз те подтикнах...

– Не – възрази Лу, след като се овладя. – Не си ти. Честна дума, Ем, исках само да...

– Не е нужно да ми обясняваш, каквото и да било, скъпи. Аз съм на твоя страна, независимо от всичко. – Тя го целуна по бузата и прошепна в ухото му: – Това нямаше да е убийство, скъпи. Нямаше да умре. Постъпката не е чак толкова зловеща... Просто щеше да стане така, че Бог да си го прибере, когато намери за необходимо.

– Какво ще стане сега, Ем? – попита Лу съкрушено. – Какво ще стане сега?

Лу и Емералд стояха будни от страх почти цяла нощ, в очакване да видят какво ще направи дядо Шварц, но от свещената стая не се чу и звук. Два часа преди разсъмване изтощената двойка най-накрая се унесе в сън.

Станаха в шест часа, защото беше време тяхното поколение да закуси в кухненския бокс. Никой не им проговори. Полагаха им се два-сет минути, за да се нахранят, но сетивата им бяха толкова претръпнали от тежката нощ, че едва преглътнаха по два залька от приличащите на яйца обработени водорасли и освободиха местата на поколението на си на си.

След това, както се полагаше на последните, лишени от

наследството от дядо Шварц, започнаха да приготвят неговата закуска, която трябваше да му се сервира на поднос в леглото. Опитаха се да погледнат нещата от веселата им страна. Най-трудното от всичко бе да се справят с истинските яйца, с бекона и маргарина, за които дядото харчеше почти целия приход от състоянието си.

– Е – каза Емералд, – не смятам да изпадам в паника, преди да се убедя, че има защо да се изпада в паника.

– Може би не знае какво съм счупил – обади се Лу, изпълнен с надежда.

– Може би си мисли, че е бил кристалът ти за наблюдения – обади се Еди, синът им, който побутваше апатично сладките от обработени трици.

– Не бъди саркастичен с баща си – направи му забележка Емералд. – И недей да говориш с пълна уста.

– Ще ми се да видя кой може да лапне малко от тази гадост, без да му се доще да каже нещо – отвърна Еди, който беше на седемдесет и три. Погледна часовника. – Време е за закуската на дядо.

– Да, време е – съгласи се Лу примирено. – Да приготвим подноса, Ем.

– Ще отидем и двамата.

Тръгнаха бавно, усмихнати, и завариха голям полукръг от лица, застанали около вратата на стаята.

Емералд почука.

– Дядо? – извика тя жизнерадостно. – Закуската е готова.

Не последва отговор и тя почука отново, този път по-силно.

Вратата се откряна от ударите. Широкото, меко, пухкаво легло с балдахин, символ на сладък разкош за всички от семейство Шварц, беше празно.

Усещане за смърт – толкова непознато за всички присъстващи, колкото и зороастрианството или причините за въстанието на сепоите – сподави всички гласове, забави пулса на сърцата. Стъписани, започнаха да търсят тленните останки на дядо Шварц, основоположника на рода, под мебелите и зад завесите.

Вместо земната си обвивка, обаче, дядо Шварц беше оставил бележка – под преспанието, сувенир от 2000-то Световно изложение. Лу я прочете с треперещ глас:

„Един човек, на когото съм давал подслон и когото съм учил с цената на всичко толкова много години, снощи се нахвърли върху мен като побесняло куче и разреди моя антигерозон или поне се опита. Вече не

съм млад. Вече не мога да понасям огромната тежест на живота, както някога. Така че, след горчивината, която преживях снощи, ви казвам до-виждане. Грижите на този свят скоро ще паднат от плещите ми като на-метало от тръни и аз ще позная що е покой. Когато намерите това, вече ще съм си отишъл.“

– Боже! – възкликна Уили съкрушено, – дори не изчака да види как ще завърши състезанието по спидуей!

– Или Световната купа по тенис – добави Еди.

– Или дали госпожа Макгарви ще възвърне зрението си – добави Морти.

– Има още – каза Лу и отново зачете на глас: – „Аз, Харолд Дж. Шварц, живущ в блок 257, Олдън Вилидж, град Ню Йорк, с настоящото обявявам и декларирам своята последна воля, като същевременно заявявам, че анулирам всички предидущи завещания и декларации, правени от мен...“

– Не! – извика Уили. – Не още едно завещание!

– „С настоящото повелявам цялата моя собственост, независимо от вида и същността ѝ, да не се дели, а да остане едно цяло, което да се предаде във владение на всички мои потомци, без разлика от поколение, с равни права и...“

– Потомци? – повтори Емералд.

Лу направи жест, който обхващаше всички присъстващи.

– Това значи, че всички ние сме собственици на проклетата гадост.

Погледите мигом се насочиха към леглото.

– С равни права? – попита Морти.

– Всъщност – кимна Уили, който сега беше най-възрастният, – това е като досегашната система, при която най-старият оглавява нещата, от главната квартира в стаята тук.

– Това ми хареса! – възкликна Емералд. – Лу притежава точно колкото и ти, така че според мен стаята трябва да е на най-възрастния, който все още работи. Ти можеш да дремеш тук по цял ден в очакване на пенсията си, а горкият Лу да си идва пребит от работа и да се препъва по...

– А защо не оставите някой, който никога не е бил сам, да види какво е? – обади се разпалено Еди. – Дявол да го вземе, вие, старците, сте прекарвали достатъчно време насаме, когато сте били малки! Аз съм роден и съм отраснал наред проклетата казарма във вестибюла! Защо да не...

– Така ли? – прекъсна го Морти. – Вярно, на всички ви е било

много тежко и ми е мъчно за вас, но я се опитайте да прекарате медения си месец сред цяла гълпа, за разнообразие!

– Тишина! – извика Уили властно. – Следващият, който отвори устата си, ще прекара шест месеца до вратата на банята. А сега се махайте от стаята ми. Искам да помисля.

В стената, само на сантиметри над главата му, се разби ваза. В следващия момент се разрази хаос и всяко семейство се сби с останалите присъстващи. Образуваха се съюзи и се разпадаха само за секунди в зависимост от промените в тактическата обстановка. Ем и Лу се оказаха изхвърлени във вестибула, където организираха останалите и отново се втурнаха в стаята.

След два часа война, без никакъв резултат, в апартамента нахълтаха ченгетата.

В продължение на половин час патрулните коли извозиха всички от семейство Шварц и апартаментът остана празен и просторен.

След още един час последните етапи от войната бяха показани на 500 000 000 ентузиазирани зрители от източното крайбрежие.

В притихналия апартамент на седемдесет и шестия етаж на блок 258 телевизионният екип бе оставил една камера. Въздухът отново се изпълни с викове и трясък на счупени предмети, но този пък звукът идеше от високоговорители.

Битката бе наблюдавана и в полицейския участък, където членовете на семейство Шварц и служителите я наблюдаваха с професионален интерес.

Ем и Лу бяха в две съседни килии, три на два и удобно се изтягаха на наровете.

– Ем – извика Лу край преградата, – и ти ли имаш умивалник?

– Разбира се! Умивалник, легло, лампа... всичко. Ха! И си смислехме, че стаята на дядо представлява нещо! От колко време продължава това? – Тя притегна ръка. – За първи път от четирийсет години не ме побиват тръпки!

– Тискай палци – каза Лу. – Адвокатът ще се опита да ни осигури година.

– Боже! – възкликна Емералд унесено. – Какво ли трябва да направим, за да ни дадат единички?

– Добре, млъквайте вече! – обади се надзирателят. – Ако не, ще изхвърля цялата ви пасмина навън! И ако някой издрънка пред някой друг

колко е хубаво в затвора, вече никога няма да влезе тук!

Затворниците мигновено млъкнаха.

Всекидневната в апартамента на семейство Шварц изчезна и се появи лицето на говорителя, като слънце, изплуващо иззад облак.

– А сега, приятели – каза той, – имам специално съобщение за вас от производителите на антигеразон. То касае всички, които са на над сто и петдесет. Страдате ли от това, че имате бръчки, че ставите ви са схванати, че косата ви е бяла или опадала? Само защото тези неща са ви сполетели, преди антигеразонът да бъде открит? Е, вече не е нужно да страдате, не е нужно да сте различни от другите и да се чувствате отхвърлени от обществото.

След дългогодишни изследвания медицинската наука успя да работи супер антигеразон! Само след няколко седмици, да, седмици, ще можете да се чувствате, да изглеждате и да се държите като пра-правнуците си! Не бихте ли платили 5000 долара, за да не се отличавате от останалите? Но това не е нужно! Супер антигеразонът струва само долар и половина дневно. Цялата цена на възвръщането на младостта и привлекателността ви е не повече от петдесет долара!

Пишете още сега и ще получите пробна, безплатна опаковка. Просто напишете името и адреса си на пощенска картичка от един долар и я адресирайте до „Супер“ пощенска кутия 500 000, Шинектъди, Ню Йорк. Успяхте ли да запишете? „Супер“, пощенска кутия...

Наред с гласа на говорителя се чуваше поскръцването на писалката на дядо Шварц – онази, която му бе дал Уили миналата вечер. Само преди няколко минути той се бе върнал от кръчмата „Свободен час“, от която се виждаше блок номер 257, намиращ се от другата страна на асфалтовото каре, наречено Олдън Вилидж парк. Беше повикал чистачка, за да оправи опустошенията и бе наел най-добрият адвокат в града, за да осигури присъди на потомците му. След това бе преместил канапето пред телевизора, за да може да гледа легнал. Бе мечтал за това с години.

– Ши-нек-тъ-ди – повтори дядо Шварц. – записах го.

Лицето му се бе променило забележително. Мускулите сякаш се бяха отпуснали и напрегнатите, строги и злобни черти се бяха превърнали в доброта и миролюбие. Сякаш пробната опаковка супер антигеразон вече бе пристигнала. Когато по телевизията се появи нещо забавно, той се усмихваше широко, вместо да разтегля устата си само с милиметър. Животът беше добър. Просто нямаше търпение да види какво ще стане по-нататък.

КРАЙ

© 1954 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
Tomorrow and Tomorrow and Tomorrow, 1954

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1276>]